

Ráháb – Aki elfogadta a reménységet

Hogyan vájlaszolsz, amikor a remény kopogtat az ajtán?
 "Észszármazhat-e innen valami jó?"

Jerikó a kőnaíjnitájik városa volt, akik bájlvájnyimájdásba és gonoszásjgba sálylyedtek. Lakói éza legromlottabbak, a leglealacsonyabb pogányság kővetői voltak... csak azert álte, hogy kőromolják az eget és tisztálannáj tegyők a főtlet" (Pátriáirkájik és práfátájik, 458.

o.). Isten ezt az utasítást adta Mázsesnek: "ÉzDe e népek városaiban, amelyeket árkásgál ad néked az Ásr, a te Istened, ne hagyj álni csak egy lelket is, hanem mindenestől vesztsd el őket: a Khittheust, az Emoreust, a Kananeust, a Perizeust, a Khivveust és a Jebuzeust..." (5Máz 20:16-17). Jerikó volt az első erőd, amit Izraelnek be kellett vennie, ha be akart álni az áret főtletre. Jerikó és annak minden lakosa teljes megsemmisítésre áttetett.

Találkozás a reménységgel: a remény magva

A városban ált Rájháj, a parájna nő, akinek háza szorosan a masszá-v városhoz ápált. Talán fogadt vezetett, ágy terte be hozzá a vendégek. Fesztett lenvászon anyagok előállásival is foglalkozott, ezert tartott raktáron sok lent, amit a tetőn szóterá-tve szárított. Mivel parájna asszony volt, jogosan gondolhatjuk rá, hogy má sok lenzót, megvetett, semmibe vett és kiközélt. Azt mondhatjuk, hogy álete a reménytelenség és csággés álete volt. Áletmádjá miatt a jellemés esett csáf foltok maradandák voltak, és a mai napig megályegzik őt, hiszen csak ágy utalunk rá, hogy éza parájna Rájháj". Mint Jerikó minden má lakója, ő is hallotta, hogyan vezette népét Izrael Istene, és hogyan biztosította számukra a győzelmet mindazon nemzetek felett, amelyek kőzött - Egyiptomból való kivonulásuk után - áthaladtak. Hallották, hogyan vált kettő előttük a Várrás-tenger 40 ávvel korábban, és milyen szárný csapások sájtották Egyiptomot a kivonulás előtt. Vándorlásuk tőrtőnete és az Ásr csodálatos tettei minden jerikói előtt ismertek voltak (Jáz 2:10). Most, hogy az izraeliták már csak néhány kilométernyire voltak tőlk, főtleteni kezdték áletket.

Az Izrael

Istenről száák hárek hallatán nagy rettegés támadt Jerikó lakosai közt; nem akarták alávetni magukat Izrael Istene hatalmának. Ágy tük, Rájháj főlme kőnbáztottól. A beszámók alapján olyan Isten képe rajzolódott ki előtte, akit szeretett volna megismerni. Benne is volt viszont félsz amiatt, vajon ez az Isten elfogadja-e őt. Ezek a tőrtőnetek a remény magvait hintették el áletbe. Amint ájra és ájra hallotta a tőrtőneteket, az Isten írnti vágyakozás egyre erősödött a sz-váben.

Buzgós vágyát, hogy

Izrael Istenéhez tartozhasson, ott áthatjuk egyértelműen, amikor a kők megáorkeztek a városba. Ezek a hávatlan idegenek veszélyt jelentettek Jerikó népére, de Rájháj házába fogadta őket annak ellenére, hogy ezzel kiháhatta maga ellen a város lakóinak gőnyolásait, dáhát és gyűlöletét.

Amikor a kőmek

betörték házába, bizonyára úgy érezte: ez ölete nagy lehetősége, hogy csillapítsa lelkének málysges véggyakozását, hogy végre tartozhasson valakihez, és szabad-tájt találjon Izrael Istenénél. Amikor tehát a fáelmeletes, gyanakvó jerikó katonák beléptek a házába, hogy felkutassák a kőmeket, ő megmondta nekik az igazat: "É...Ágy van! Bejártok hozzám a fáriak, de azt sem tudom, honnan valók voltak. É kimentek e fáriak kapuzáráskor a setében; nem tudom, hová mentek..." (4-5. v.).

Vállalta, hogy

elbátja ezeket a kőmeket, mág ha ezzel ki is merítette a hazáruis vátját.

A reménység bekopogott az ajtaján, és ez a reménytelen ember beengedte.

Megtilthatta

volna ezeknek a fáriaknak, hogy belépjenek a házába. Vagy megragadhatta volna a lehetőséget, hogy elnyerje azok kegyeit, akik megvetették őt; egyszerűen azzal, hogy kiszolgáltatta nekik a kőmeket. De ő inkább vállalkozott arra, hogy információt ad az izraelita fáriaknak. "Ágy szét: "É...rettegés fogott el bennünket, és remeg töledek mindenki, aki ez fáldan lakik" (9. v.; Áj prot. ford.).

A jerikó

fáriak és nők halálfelelemben lettek, nem volt bátorságuk és bátorságuk. Rájábot azonban bátorra, lálekben erősség és nyugodt tette a reménység. A reménység hatására megá-sárelte azt, amit a tábbi jerikó lehetetlennek tartott. A reménység megszabadította őt a félelemtől.

A remény magvább a hit fája sarjad

Rájá

kinyújtotta kezét, és megragadta a kő-nálkozó lehetőséget, amikor bátran vallást tett hitéről: "É...Tudom, hogy az Ásr náltak adta ezt a fáldet..." (9. v.). Rájá engedte, hogy sző-vőben a remény magvább az Izrael Istenébe vetett hit fája névekedjék. A reménység bekopogott ajtaján, és a reménytelen lálek belekapaszkodott.

Rájá a

kávetkezőkóppen bizonyította hitét és reménységét:

- Kávnyárgált a kőmeknek, hogy esküdjenek meg neki az Ásra, Izrael Istenére - és nem a bálványokra, amelyeket egész öletében

imádott. Mint egykor Jákó, ő sem engedte el a kőket, amíg meg nem áldják őt. A reményes erő adott neki, hogy a kővetkező lehetetlen kővel álljon elő: "Én megmentettem az ártatlanokat, ti is mentsetek meg engem!" Azért tűnt ez lehetetlennek, mert a kő tudják, hogy Isten parancsa az: Jerikóban senkit sem szabad ártatlanul hagyni. A reményes azonban kitartást adott ennek az asszonynak.

- Kővel, hogy mentse meg őt és családját, világszerűen kitűnik, hogy bízott Izrael Istenében szabadulásban. Hitte, hogy Izrael Istene megmenti azokat, akik úgy dőlnek, hogy meg akarnak menekülni. Ez a remény adott neki bízást, hogy máris szabadulását is kéri.

- Az, hogy igaz jelet, bizonyította abba vetett hitét, miszerint Izrael Istene megbízza teljesíteni mindazt, amit megígért.

A remény gyámsága: a beteljesedés

A reményesre valóság tekintettel ráhárít, mint a kővel, amellyel engedelmeskedett. A várakozás nagy boldogsággal tárt el. Mielőtt a kő tétlen volt, azzal jutalmazták ráhárítást, hogy jászvagyat kővel: "Én... letáskál kezdesz... ártatlanok..." (14. v.; Áj prot. ford.)

Az asszony

hite jutalmat nyer: a kő megígéri, hogy ők lesznek a felelősök azért, ha egyetlen családtag is meghal. Amikor ők is hűsre biztatják ráhárítást, tudniillik, hogy ő és családja is tartásuk be a megállapodás rájuk vonatkozó részét: az engedelmesget.

Ráhárítás tehát

bizakodva engedi le a kőket egy kővel, amelynek hűségétől, biztonságos utat mutat nekik, rákérít az ablakra a várakozás zsinór, behívja családtagjait a házba, és társul, de boldogan várja Isten áldásait teljesedésért. Ájgy tudom elképzelni, hogy minél inkább pillantott rá az ablakon lévő várakozás zsinórra, annál inkább megerősített a reményesben.

A remény

bekopogtatott az ajtón, és ez a reménytelen asszony beengedte, bekapaszkodott, és a szerint is árt.

A hetedik

napon Izrael utoljára kereste meg a várost. Amint a falak leomlottak, a kő kővel sietve teljesítette Jászparancsát, és megmentette ráhárítást és családját ártatlanul. Miközben Jerikó ájsszes lakója meghalt, ráhárítást és családját kegyelmet talált az Áj előtt. Elnyerték reményeségük jutalmát: ártatlanul maradtak. ÉjHit Ájtal nem vészett el ráhárítást, a parázna nő, az engedetlennel együtt, befogadván a kőket békességgel" (Zsid 11:31).

A fenti

Áldásom tőle, Rájábot Izrael családjának teljes jogú tagjává fogadták, és hozzámehetett feleségül egy izraelita férjhez. Ezzel bekerült abba a nemzedékbe, amelyből nemcsak David király, hanem maga Jézus - Rájában Megváltója - is született. Rájában annak a három asszonynak az egyike, akiket feljegyeztek Jézus Krisztus nemzetségében (Mt 1:5-6).

Micsoda

utazás! A reményes lelki útja Jerikóban, parázna életmódjában a Megváltó elődei között vezetett őt! Isten országának ellenségéből a menny megváltott gyermeke lett! A reménytelenségbe szállt parázna számára egy reményteljes út nyílt. A remény magva gyökeret vert szívben, a hit hatalmas fájává nőtt, és a szívbe fogadott reményesőrt nagyszerű jutalmat kapott.

Te vajon

hűségesen ragaszkodsz-e reményesőgedhez?

Á

Geoffrey G. Mbwana